

Concurrerende organismen of strijd in het plezierbosch

Veel organismen, die leven in het Slangenbosje, zijn concurrenten van elkaar. Er vindt een 'strijd' plaats die zichtbare gevolgen heeft voor de organismen ter plekke. Een mooi voorbeeld zijn de zo'n 15 meter hoge elzen met hun kaarsrechte stammen. Elke boom probeert zoveel mogelijk licht te pakken. De dicht op elkaar staande bomen zijn verward in een race naar de zon!

De groene planten hebben het licht broodnodig als energiebron om met behulp van de bladgroenkorrels uit koolstofdioxide en water, zuurstof en voedingsstoffen te kunnen maken.

Kijk ook maar eens goed naar de stand van de bladeren aan de stengels. Die zitten – heel vernuftig – zo vast aan de plant dat ze maximaal licht kunnen ontvangen.

Planten groeien zoveel mogelijk naar het licht toe. Dat is ook logisch want als plant ben je gebonden aan je vaste plek. Dat levert ook een probleem op bij de voortplanting, want als plant kun je niet fysiek op zoek gaan naar een leuke partner.

Dieren kunnen dat wel en als het bij hen klikt kunnen ze paren, zodat er nieuw leven ontstaat. Een boom, zoals de elz, moet maar afwachten of haar eicellen, die zich bevinden in de stampertjes van de onopvallende vrouwelijke bloempjes, bevrucht worden door de mannelijke stuifmeelkorrels. Paren is er niet bij.

De wind moet het lichte stuifmeel verspreiden, opdat het in de vrouwelijke bloempjes terecht komt. Heel handig is dat bij de elzen de mannelijke stuifmeelkatjes bloeien als er nog geen bladeren aan de boom zitten. Die zouden de wind maar tegenhouden. Na de bestuiving en bevruchting ontstaan er vruchten, de zogenaamde elzenproppen, met daarin de zadjes die weer uit kunnen groeien tot nieuwe elzen. Bovendien vormen die ontelbare zaden een lekker hapje voor vogels en andere dieren.